

Τα τελευταία χρόνια ζήσαμε μέρες έντονης διεκδικητικής μαχητικότητας, αποφασιστικότητας και αλληλεγγύης για την υπεράσπιση του βιοτικού μας επιπέδου μπροστά στην υποτίμηση της ζωής μας που επέβαλαν οι νεοφιλεύθερες πολιτικές. Ακόμη κι αν τα αποτελέσματα της δράσης μας δεν ήταν άμεσου χρόνου, διαχύθηκαν στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο, στις εκλογές του 2015 και στο δημοψήφισμα του καλοκαιριού. Και τώρα, μετά από όλα αυτά βρισκόμαστε σε μια νέα κατάσταση, αμφίσημη, και πιο περίπλοκη: γιατί η απαίτησή μας για άμεση αλλαγή του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και για διεύρυνση της δημοκρατίας δεν έχει γίνει πράξη.

Όμως, η ενεργός συμμετοχή μας στο διεκδικητικό κίνημα των τελευταίων χρόνων, μέσα και έξω από τους εργασιακούς χώρους, είχε άμεσα αποτελέσματα σε εμάς τους ίδιους ως πολίτες και υπαλλήλους. Όπως φάνηκε, για τους περισσότερους, δεν γίνονται πλέον ανεκτές πολιτικές του φόβου ή κυριαρχικές και τιμωρητικές συμπεριφορές, είτε αυτές προέρχονται από υπερεθνικούς θεσμούς, τη Διοίκηση ή τους εκάστοτε Διευθυντές.

Και τώρα, τρία χρόνια μετά, που μοιάζει σαν να πέρασε πολύς καιρός, έχουμε ξανά εκλογές, και προσπαθούμε να καταλάβουμε το νέο πλαίσιο της εργασίας μας και να ορίσουμε τη δράση και την παρουσία μας στον εργασιακό χώρο. Η συμμετοχή στα κοινά της δουλειάς μας, προϋποθέτει τον αναστοχασμό τόσο αυτής της συμμετοχής, και της διαδικασίας της εκπροσώπησης, όσο και της ίδιας της εργασίας μας.

Πρέπει να αποδεχθούμε ότι αυτό που θεωρείτο παλιά, και ιδανικά, ότι ο **συνδικαλισμός** αποτελεί ένα ισχυρό όπλο αλλαγής των εργασιακών σχέσεων ή έστω προστασίας τους, έχει απωλέσει εν πολλοίς τη δύναμή του. Ότι είναι **ανίσχυρος** όσο παραμένει εντός των τειχών κάθε εργασιακού κλάδου, αν δεν είναι ανοιχτός στην κοινωνία και στους άλλους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.

Γι' αυτή τη συνδικαλιστική αδυναμία δεν ευθύνεται μόνο η απαξίωση που επέφεραν ο κυβερνητικός-κρατικός συνδικαλισμός, ο συντεχνιασμός, η λατρεία της καρέκλας όπως λέγεται, ή ο εφησυχασμός της ανάθεσης της δράσης από τους εργαζόμενους στους συνδικαλιστές. Παίζει ρόλο και η αδυναμία αναστοχασμού της ίδιας της εργασίας. Όσο είναι απαξιωμένο το αντικείμενο της εργασίας μας, οποιασδήποτε εργασίας, είτε του ιδιωτικού τομέα είτε του δημόσιου, τόσο αδύναμη καθίσταται η παρέμβασή μας. Και ως ένα σημείο, αυτό που απομένει είναι οι βόλτες των συνδικαλιστών στους διαδρόμους της διοίκησης και των υπουργείων.

Όμως εμείς έχουμε μια ιδιαιτερότητα, που μπορούμε να την αξιοποιήσουμε. Αποτελούμε μια υπηρεσία κοινωνικής ασφάλισης, αυτό που παράγουμε είναι κοινωνική ασφάλιση, ένα

προϊόν εργασίας που για την κοινωνία ακόμη δεν είναι απαξιωμένο, ακόμη κι αν οι προσδοκίες των ασφαλισμένων για μια αξιοπρεπή και δίκαιη σύνταξη –ή παροχές, μειώνονται ή τείνουν να εξαφανιστούν. (Αυτές οι ματαιωμένες προσδοκίες, έχουν ήδη, ή θα έχουν, πιθανές συνέπειες στην στάση των εργαζομένων έναντι της ανασφάλιστης εργασίας).

Πέρα από τις άδικες και στερεότυπες αντιλήψεις για τους δημοσίους υπαλλήλους, η επιθετικότητα της κοινωνίας εναντίον μας εξακολουθεί να υφίσταται, και οφείλεται στην άρνηση και αδυναμία της διοίκησης να οργανώσει ορθά και αποτελεσματικά την εργασία μας. Όμως, από την άλλη, είμαστε αναγκασμένοι, ως ένα σημείο, να αποδεχθούμε αυτήν την επιθετικότητα μέρους της κοινωνίας, καθώς συνιστά μέρος της εργασίας μας: γιατί πηγάζει από την άρνηση των εργοδοτών να εξασφαλίσουν στους εργαζόμενους την κοινωνική ασφάλιση που οφείλουν βάσει του συντάγματος.

Η αναδιοργάνωση της διοίκησης που φαίνεται ότι επιχειρείται έχει αφήσει στην άκρη τα έξαλλα και αλλοπρόσαλλα τιμωρητικά και νεοφιλελεύθερα σχέδια της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ, ή του Ποταμιού. Όμως, ό,τι επιχειρείται από την παρούσα κυβέρνηση, γίνεται εντός του ίδιου πλαισίου λιτότητας, και με το ίδιο πνεύμα μιας πολιτικής χαμηλού κόστους παροχής στους ασφαλισμένους. Πιστεύουμε πως όποια ανασυγκρότηση θα πραγματοποιηθεί τα επόμενα χρόνια στη δημόσια διοίκηση θα σχετίζεται με μια εντατικοποίηση της εργασίας των δημόσιων υπηρεσιών σε συνδυασμό με τις μειωμένες παροχές στον πληθυσμό. Χαρακτηριστικότερη πολιτική αυτού του είδους μειωμένων παροχών είναι η αναδιάρθρωση του ασφαλιστικού συστήματος και η γενική εφαρμογή του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος. Το αποτέλεσμα αυτής της αναδιάρθρωσης για εμάς θα είναι και η κατάσταση την οποία θα έχουμε να παλέψουμε: **η ασφυκτική εντατικοποίηση της εργασίας μας.**

Μπροστά στους εργοδότες μας, στο κράτος δηλαδή, που συνεχίζει να υποτιμά την εργασία μας και να απαιτεί από εμάς τα πάντα (δεν ανεχόμαστε πλέον καμία ανοησία περί αραχτών δημοσίων υπαλλήλων) αυτό που απομένει είναι μόνο οργή. Και ξέρουμε ότι αυτή η οργή δεν μπορεί να εκπροσωπηθεί σε κανένα διοικητικό συμβούλιο συλλόγου. Και ότι αυτή η οργή μπορεί να εκφυλιστεί σε γκρίνια ή σε απογοήτευση. Ή να γίνει κάτι άλλο, που δεν ξέρουμε ακόμη. Και αυτή η οργή, μπορεί μόνο να συναντηθεί, αν μπορεί και αν θέλουμε, με την κρυφή οργή των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα που αναγκάζονται να εργάζονται στην έρημη χώρα των εργασιακών δικαιωμάτων και στα μπουντρούμια των εργασιακών χώρων που χωρούν πολλά κυβικά εργοδοτικού φασισμού σε λίγα τετραγωνικά μέτρα.

Όλα αυτά μας θέτουν σε μια αμφίβολη, και δυσάρεστη θέση, εντός μιας περίπλοκης κατάστασης. Αλλά παράδοξως, νομίζουμε, ότι υπάρχουν δυνατότητες: κι αυτές βρίσκονται

στην άρνηση της παραίτησης, στην αίσθηση της κοινής μας δύναμης που μπορεί να παράγεται στο χώρο της εργασίας. Έτσι, παρόλο που ο συνδικαλισμός έχει πεθάνει πολλές φορές, θα συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας για έναν συνδικαλισμό ανοιχτό, διακλαδικό, που θα ανταποκρίνεται στις σύνθετες ανάγκες και αυξημένες απαιτήσεις του καιρού της κρίσης.

Προς αυτή την κατεύθυνση, τα πρώτα, και πολύ σημαντικά που έχουμε να κάνουμε είναι δυο πράγματα:

(1) Η αλλαγή του ύφους της συνδικαλιστικής μας παρουσίας ως απαίτηση πλέον των καιρών.

Η πολιτική ηθική των εκπροσώπων των εργαζομένων δεν μπορεί να θυμίζει πολιτικάντηδες βουλευτές που αντιμετωπίζουν τους συναδέλφους ως ποίμνιο ή πελάτες των ψηφοδελτίων.

(2) Η απαίτηση για αύξηση της **δημοκρατίας** τόσο στον εργασιακό χώρο όσο και στη διαδικασία εκπροσώπησης. Η συγκρότηση ενός διαπαραταξιακού, αντιπροσωπευτικού και αναλογικού προεδρείου, από όλες τις συνδικαλιστικές δυνάμεις που δραστηριοποιούνται στον εργασιακό χώρο του ΙΚΑ. Η πρόταση αυτή γίνεται τόσο από θέση δημοκρατικής αρχής, όσο και γιατί εκτιμούμε ότι η συνεχιζόμενη επικινδυνότητα της εργασιακής μας κατάστασης απαιτεί την αυξημένη ενότητα του συνδικαλιστικού χώρου.

Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 2016